

különszám
Júlia

Világszerte Nr. 1

Susan Mallery

Éjszakai telefonok

Joss Wood

Veszélyes vonzerő

Nina Harrington

Szerelem.net

Minden jog fenntartva. Jelen kiadvány bármely részét tilos a kiadó írásos engedélye nélkül módosítani, sokszorosítani, bármilyen elektronikus vagy gépi formában és egyéb módon közzétenni vagy terjeszteni, beleértve a fénymásolást, felvételkészítést és mindenfajta információtároló vagy -visszakereső rendszert; kivételt képez a kritikus, aki kritikájában rövid szakaszokat idézhet belőle. Ez a kiadvány a Harlequin Books S.A.-val létrejött megállapodás nyomán jelenik meg. Jelen mű kitalált történet. A nevek, személyek, helyszínek és események a szerző képzeletének termékei, vagy fiktív módon alkalmazza őket. Bármely hasonlóság élő vagy halott személlyel, üzlettel, vállalattal, eseménnyel vagy helyszínnel teljes mértékben a véletlen műve, és nem a szerző szándékát tükrözi.

§ All rights reserved. Without limiting the generality of the foregoing reservation of rights, no part of this publication may be modified, reproduced, transmitted or communicated in any form or by any means, electronic or mechanical, including photocopy, recording or any information storage and retrieval system, without the written permission of the publisher, except for a reviewer, who may quote brief passages in a review. This edition is published by arrangement with Harlequin Books S.A. This is a work of fiction. Names, characters, places and incidents are either the product of the author's imagination or are used fictitiously, and any resemblance to actual persons, living or dead, businesses, companies, events or locales is entirely coincidental and not intended by the author.

© Susan Mallery Inc., 1998 – Harlequin Magyarország Kft., 2016

A mű eredeti címe: *The Millionaire Bachelor* (Silhouette Special Edition)

• Magyarra fordította: Kiss Gábor

© Joss Wood, 2014 – Harlequin Magyarország Kft., 2016

A mű eredeti címe: *Flirting with the Forbidden* (Harlequin Mills & Boon, Modern Tempted)

• Magyarra fordította: Herczog Gábor

© Nina Harrington, 2012 – Harlequin Magyarország Kft., 2016

A mű eredeti címe: *Truth-Or-Date.com* (Harlequin Mills & Boon, Modern Tempted)

• Magyarra fordította: Csató Gabriella

Nyomtatásban megjelent: a JÚLIA KÜLÖNSZÁM 77. számában, 2016

Átdolgozott kiadás

ISBN 978-963-407-431-1

• Kép: iStockphoto

A HARLEQUIN® és™ a Harlequin Enterprises Limited vagy a konszern leányvállalatai tulajdonában álló védjegy, amelyet mások licencia alapján használnak.

Magyarországon kiadja a Harlequin Magyarország Kft., 2016

• A kiadó és a szerkesztőség címe: 1122 Budapest, Városmajor u. 11.

• Felelős kiadó: dr. Bayer József

• Főszerkesztő: Vaskó Beatrix

• Telefon: +36-1-488-5569; e-mail cím: harlequin@eharlequin.hu

Kiadónk újdonságairól, a megrendelési lehetőségekről honlapunkon is tájékozódhat:

www.harlequin.hu

Az e-book formátumot előállította:

BOOK&walk

www.bookandwalk.hu

Susan Mallery
Éjszakai telefonok

1. FEJEZET

Cathy Eldridge idegesen olcsó karórájára pillantott. Ugyanolyan türelmetlenül várta az éjfél, amennyire Hamupipőke rettegett tőle.

Míg a mesebeli hercegkisasszony attól félt, hogy az óraütés szertefoszlatja az álmait, Cathy számára az elátkozott időpont a belépést jelentette a fantázia világába. Mert pontban éjfélkor hívta fel Stone Ward.

Nem sokkal múlt fél tizenkettő. Cathy felsóhajtott, mert tudta, hogy éjfél előtt már ólomlábakon járnak a percek – ugyanúgy, mint a telefonálás után reggel hét óráig, amikor is lejár a műszakja. Ám amíg a férfival beszélt, szinte röpült az idő. Nem zavarta, hogy Stone őt teljesen más embernek tartotta, mint aki valójában volt. Az sem érdekelte, hogy csak a fantáziájában létezik ez a meghitt kapcsolat. Elég volt neki, hogy hallja a férfi hangját, és tudja, Stone ugyanúgy élvezzi a beszélgetést, akár csak ő.

Nyugodt este volt az üzenetközvetítőnél. Cathynek a legkülönbözőbb ügyfelei voltak: az orvosoktól a magán-detektíveken és ügyvédeken át egy irodalmi ügynökig, aki Hollywood számára adott el forgatókönyveket. Voltak különös kliensek is – mint például a sármos, ám feledékeny özvegy, akit naponta hatszor felhívott, hogy emlékeztesse őt, be kell vennie a gyógyszereit. És az ügynök, aki a rögzítőjére rendszeres üzeneteket kért, hogy a macskái ne érezzék egyedül magukat.

Cathy már évek óta dolgozott a cégnek, s minden hívást gyorsan és ügyesen intézett el. Volt olyan ügyfél, aki kimondottan őt kérte – jóllehet csak azért, mert érdekelték az izgalmas történetek, amelyeket a lány a magánéletéről kitalált neki. Hirtelen eszébe jutott valami...

Fogta a nagy, fekete nejlontáskáját, és kivette belőle a laptopját. Egy halom pénzbe került, és ez volt az egyetlen luxus, amit az elmúlt három évben megengedett magának, de egy percig sem bánta meg, hogy megvette. A telefonnal és ezzel a lappal az egész világot bejárhatta. Senkinek sem kell tudnia, hogy egy ócska kis irodában csücsül, ahol unalmas munkát végez, ráadásul reménye sincs jobbra.

Bekapcsolta a gépet, és bejelentkezett. Úgy tekintett az internetre, mint eszközre, amely lehetőséget ad neki a változásra. Újra és újra elámult a rendelkezésre álló információhalmazon.

A hétvégén a mexikói Cancún szállodáit és klubjait fedezte fel. Már csak egy egzotikus étterem és étlap hiányzott.

Körülbelül tíz percbe telt, hogy megkeresse. Készített pár jegyzetet, közben fogadta három ügyfél hívását, és üzeneteket továbbított egy túlórázó ügyvédnek. Még öt perc, aztán három, egy és...

Megcsördült a telefon. Cathy szíve már háromnegyed órája szaporábban vert. Most nyirkos lett a tenyere, és görcsbe rándult a gyomra. Ismerős tünetek, mert mindig ezt tapasztalta, valahányszor hívta a férfi. Megigazította a fejhallgatója mikrofonját, és megnyomta a konzolon a villogó gombot.

– *A-tól Z-ig Üzenetközvetítő* – szólalt meg tüntetően közönyös hangon, hogy a férfi ne vegye észre, valójában milyen izgatott. Noha már hónapok óta beszélgettek, még mindig ideges volt.

– Szia, Cathy, hogy telt a hétvégéd?

A mély, csábos hang hallatán szinte elolvadt, s alig tudott gondolkozni vagy lélegezni.

– Szia, Stone! Pompásan. És a tiéd?

– Semmi különös. Dolgoztam.

Cathy elképzelte a férfi irodáját: tágas, magas, sötét faburkolatú helyiség, bőrbútorral és könyvespolcokkal. Gondolatban látni vélt egy kandallót is, és érezte az égő fa illatát, ami voltaképp nevetséges. Elvégre Los Angelesben vannak, ahol még télen sincs hideg. Ám Stone a lány fantáziavilágához tartozott, ezért nem talált semmi kivetnivalót a kandallóban lobogó lángokban.

– Túl sokat dolgozol – mondta szemrehányóan. – Néha szabaddá kéne tenned magad. Elutazni valahová.

– Te eleget utazol kettőnk helyett is. Hol jártál a hétvégén? A Bahamákon?

– Mexikóban. Csodás volt az idő.

Cathy a jegyzeteiben lapozgatott. A meteorológia jelentése szerint egész hétvégén ragyogóan sütött a nap, éjjel pedig kellemesen lehűlt a levegő.

Stone halkán felnevetett.

– Tehát nem úgy, mint Párizsban? Semmi tájfun?

Cathy is nevetett.

– Az nem volt tájfun. Csak egy őszi zivatar.

– Ha jól emlékszem, egy hét alatt több eső esett, mint tavaly egész évben. Gyakorlatilag elmosott mindent, és egy napig áram sem volt a szállodában.

Cathy arcáról lehervadt a mosoly, amikor újra rádöbbsent, hogy Stone milyen figyelmes hallgatóság. Megjegyez minden apróságot, mintha az ő élete és személye hihetetlenül érdekes lenne számára.

– És kivel voltál ott? – kérdezte most a férfi.

– Angie-vel, Braddel, Markkal, Martinnal és Melissával.

– Aha, a három M. Raoul nem volt ott?

– Nem tudott eljönni.

– Biztosan hiányzott neked.

– Nem annyira, mint hinnéd.

Cathy azt kívánta, bárcsak leheletnyi féltékenységet hallana Stone hangjában. Ő teremtette meg Raoult – aki magas, sötét hajú, jóképű és hallgatag. A tökéletes férfi. Tulajdonképpen Stone hasonmása. Akivel soha nem találkozott, de aki legalább létezik a fantáziáján kívül is, ellentétben Raoullal, Angie-vel, Braddel és a három M-mel.

– Mindent mesélj el! – kérte Stone. – Bikinit viseltél?

– Micsoda kérdés!

Már olyan régóta játszott a játékot, hogy tökéletesen otthonosan mozgott benne. Tulajdonképpen nem hazudott, egyszerűen csak szórakoztató történeteket talált ki, amelyekkel senkinek sem ártott, és amelyekkel változatosságot vitt Stone életébe. Ha a férfi tudná róla az igazat, unalmas lánynak tartaná. Sokkal jobban tetszik neki a karcsú, csodálatos Cathy, akinek nagyszerű barátai vannak, és izgalmas életet él.

– A hotel egyszerűen pazar volt.

– Lakosztályt béreltél?

– Ezúttal nem. – Alaposan átnézte a szállodai prospektust. – Egy meglehetősen nagy sarokszobám volt, ahonnan láttam a tengert. Kitűnően szórakoztunk. A medencénél csúszda is volt. A fürdőruhám alsó része gyakorlatilag kilyukadt.

– Szívesen megnéztem volna. Milyen színű a bikinid?

– Piros.

– Mélyen kivágott?

Cathy elmosolyodott.

– A felsőrészt vagy az alsót kérded?

Stone felnyögött.

– Egyszerűen megőrjítesz. Búvárkodtál is?

– Igen, remek volt. A hotelből csónakkal kimentünk egy hajóroncshoz, amely csak néhány méterrel pihent a felszín alatt. A víz annyira meleg ott, hogy órákig lehet úszkálni, és hihetetlenül érdekes halak meg növények vannak.

– Kalandosnak hangzik.

Kétségkívül az, gondolta Cathy. Egy nap fel fogja keresni mindazon helyeket, amelyekről mesélt a férfinak. De egyelőre még útlevele sem volt.

– A szálloda étterme közvetlen a tengerparton volt – folytatta. – Szombat este mindannyian

ott ettünk.

– Fogadok, hogy rövid és csábos ruhát viseltél.

– Talán leskelődtél? – évődött Cathy.

– Jó is lett volna! Mesélj tovább!

– A vacsora fantasztikus volt. Friss hal és kitűnő bor. – Cathy a laptopjára pillantott. – A ház specialitása egy flambírozott desszert, és természetesen mindannyian meg akartuk kóstolni. A pincér nyilvánvalóan új ember lehetett. A flambírozókocsit közvetlen az asztalunkhoz toltta, és ott készítette el a desszertet. A serpenyő túl kicsi volt hat személynek, de nem akart két adagban flambírozni.

– Balesetre gyanakszom.

– Rengeteg brandyt öntött a hozzávalókhoz, aztán meggyújtott egy gyufát...

Stone felnyögött.

– És az étterem füstbe borult?

Cathy nevetett.

– Nem egészen. De durrant egy nagyot, és magasra csaptak a lángok. A pincér majdnem elsírta magát, és a desszert egy kicsit megégett.

– Meg kell hagyni, nagyon izgalmas az életed.

– Ez a céloom – felelte könnyedén Cathy. – Tényleg egész hétvégén otthon maradtál?

– Igen.

– Stone, odakint vár rád az egész világ. Fel kellene fedezned. Sosem mozdulsz ki.

– Visszavonultan élek.

– Ez egészségtelen.

– Már megint témánál vagyunk – emlékeztette a férfi. – De nem tudsz megváltoztatni.

– Tisztában vagyok vele – sóhajtotta Cathy. – Aggódok érted.

Őrületség, de így igaz. Stone egy különc milliomos. Az övé a nyugati part legsikeresebb befektetési társasága. Rejtélyes elszigeteltségben él. A lány tudomása szerint még azért sem hagyja el a házát, hogy felkeresse a cégét, és senki sem ismeri a privát telefonszámát. Az üzenetközvetítő iroda sem, ahol fogadták az üzeneteit, és tárolták, míg Stone lehívta őket.

– Értékelem, hogy aggódsz értem, de nincs rá okod.

– Ahogy gondolod... Elolvastad a könyvet?

– Tegnap este. Igazad volt, nagyon izgalmas. Nem jöttem rá, ki a gyilkos.

Szokásukká vált, hogy könyveket ajánlottak egymásnak. Hosszasan beszélgettek kedvenc krimiszerzőikről. Közben Cathynek el kellett intéznie néhány hívást, de különben zavartalanul csevegtek majd egy órán át.

– Későre jár – mondta végül Stone. – Most már hagylak dolgozni.

Cathy némán bólintott. Nem akarta, hogy vége legyen a beszélgetésnek, de ezt nem mondhatta meg a férfinak.

– Holnap szolgálatban vagy?

– Természetesen.

– Ugyanebben az időben?

– Szívesen.

Cathy félt, hogy elárulja a hangja, de nem tehetett ellene semmit. Stone hívásai jelentették az egyetlen fénysugarat szürke életében.

A férfi nagyot sóhajtott.

– Egy szép nap belopózom az irodádba, hogy személyesen is megismerjelek.

Ismerős fenyegetés volt. Amikor a férfi először hozta szóba a dolgot, Cathy pánikba esett, de időközben rájött, hogy nem gondolja komolyan. Csak szeret évődni vele.

– A hetedik emeleten kuksolok, de a biztonságiak nem fognak felengedni.

– Megvannak a módszereim.

Ebben Cathy egy percig sem kételkedett.

– Csak jár a szád – vágta rá. – Jó éjt, Stone!

– Jó éjt! Akkor holnap.

Cathy várt, míg a férfi letette, aztán sóhajtván levette a fejhallgatót. Felállt, és a kávégéphez ment. Mint minden éjjel, újra és újra le fogja pergetni magában a beszélgetést, és kielemezni Stone hangját meg a szavait.

Töltött magának egy csésze kávé. Mielőtt visszatért volna az íróasztalához, a falitükörbe pillantott. A leírása alapján Stone magas, nádszálkarcsú és hosszú combú szőke lánynak gondolja, aki elragadóan fest a falatnyi bikiniben, miniszoknyában és testhez simuló farmerben. Az a lány a fantázia szülötte. De nem árt vele senkinek, és szeretne így kinézni.

A tükörképére meredt. Világosbarna, közepesen elválasztott, hosszú haj, amely az arcába hullott, és elrejtette jelentéktelen vonásait. Formátlan farmert viselt, és bő pólót, hogy a lehető legjobban elrejtse azt a felesleges tíz kilót. Még életében nem vett fel bikinit.

Lesütötte a szemét, és elfordult a tükörképétől. Nem számít. Valójában úgysem az igazi személye érdekli Stone-t. Ő a kitalált Cathyt kedveli, és csak a kellemes hangját hallja. A férfi a saját világában él, és ő nem több, mint lábjegyzet az életében.

Amikor Cathy újra leült az íróasztalához, és feltette a fejhallgatót, az órájára nézett. Már huszonhárom óra sincs hátra a következő hívásig.

Stone a számítógép képernyőjére meredt, de nem látta rajta a számokat. Ő, aki különben szinte természetfeletti koncentrációképeséssel rendelkezett, most szétszórt volt. A napszak miatt. Jobban mondva az éjszaka miatt. Mindjárt éjfél. Lassan ideje, hogy felhívja Cathyt.

Különös, hogy egy telefonhang ilyen fontos szerepet játszik az életében. Két éve az az éltető ereje és társa. A lány gyakran titulálta őt különc, bogaras embernek. Jóllehet fogalma sincs róla, hogyan él valójában, és hogy az önként választott börtönét sohasem hagyja el. Nem tudhatja, hogy ő a nevetésébe, varázslatos hangjába és egy derűs, örömteli világról szóló történeteibe kapaszkodik. Ennél többet nem is enged meg magának.

Már nem emlékezett pontosan, hogyan kezdődött a kapcsolatuk. Általában késő este kérdezte le az üzeneteit. Valamikor aztán ráébredt, hogy mindig ugyanazzal a fiatal nővel beszél. Már arra sem emlékezett, hogy kettőjük közül ki hozott szóba először magántermészetű ügyeket, és miért.

Csodálkozott Cathyn. Nyilvánvalóan okos és jó a humorérzéke. Érdekes életet él. Akkor miért dolgozik egy üzenetrögzítő cégnél állandó éjszakai műszakban? Valójában ki ez a lány? Bujkál valaki elől? Titkokat vélt kihallani a hangjából. Néha arra gondolt, hogy csak kitalálja a történeteket, de nem zavarta a dolog. Szívesen hallgatta Cathyt.

Mivel nem akarta, hogy a lány megtudja róla az igazat, sosem próbált kicsikarni belőle magánjellegű információkat. Könnyűszerrel nyomoztathatott volna utána, de ez nem lett volna tisztességes.

Félretette a jelentést, és az órára pillantott. Már csak néhány perc. Két hét telt el Cathy mexikói útja óta, és Stone azon tűnődött, vajon a lány tervez-e újabb kiruccanást. Általában havonta kétszer utazott el. A férfi már előre rettegett a lány éves szabadságától. Ha távol volt, csak vánszorgott az idő.

Felállt, és az ablak mellett álló asztalhoz lépett. Az üvegen át kibámult a reflektorok által megvilágított kertbe. A távolban a kis település, Redondo Beach fényei pislákolnak. Nappal a szobából fantasztikus kilátás nyílt a Csendes-óceánra és a félsziget északi részének tengerpartjára. Éjjel a víz sötét és semmitmondó volt, noha hallani lehetett a hullámok moraját.

Stone töltött magának egy csésze kávé, és visszament az íróasztalához. Itt az idő. Bepötyögte a jól ismert számot.

– *A-tól Z-ig Üzenetközvetítő.*

– Helló, Cathy!

– Stone! Hogy vagy?

A férfi elmosolyodott a lány leplezetlen öröme hallatán.

– Remekül.

– Ma is megkerested a milliódat?

– Körülbelül.

Ritkán beszéltek üzletről. Cathy tudta, hogy Stone részvényekkel és ingatlanokkal foglalkozik, de ez volt minden. A férfi nem akart túl sok részletet elárulni neki, nehogy kíváncsivá tegye. Ha a lány nyomozni kezd a múltjában, és kideríti az igazságot, mindennek vége.

– Mi újság? – kérdezte.

– Semmi különös. Mrs. Morrison ma orvosnál volt, ezért új gyógyszeres listája van. Tudod még, ki ő?

– Igen. A különös hölgy, akit mindig emlékeztetned kell az orvosságai bevételére.

– Pontosan. Egy kollégám ma több órát beszélt vele és a doktorával, de még mindig nem biztos, hogy sikerült tisztáznunk mindent. Szerencsére fél órával ezelőtt letudtam az utolsó hívást.

– Valami érdekes ügyfél, akit óvadék ellenében szabadlábba bocsátottak?

Cathy nevetett.

– Eddig még nem, de még van hátra pár óra.

Cathy mesélt a napjáról és egy filmről, amelyet látott. Beszélgettek a következő könyvről, amelyet közösen akartak elolvasni. Stone egy thrillert javasolt, míg a lányt egy híres tudós életrajza érdekelte volna.

– Biztosan unalmas – vélekedett a férfi.

– Honnan tudod? Hiszen nem ismered a könyvet.

– Komolyan azt hiszed, hogy a hóbortos tudósok érdekes életet élnek?

– Aha, tehát általánosítunk. Akkor beszéljünk a csaló és tolvaj üzletemberekről!

Stone elvigyorodott. Cathy temperamentumos nő, és ő mindig élvezte, ha kihozta a sodrából.

– Még soha életemben nem csaltam és nem loptam.

– Nem kétlem. Csak azt akarom mondani, hogy ostobaság általánosítani.

– Például kijelenteni, hogy minden szőke nő buta?

– Pontosan.

Stone lehunyta a szemét, és azon tűnődött, vajon hogy festhet Cathy.

– Szőke vagy, de nem buta.

– Nem veszem bóknak, és meg sem köszönöm.

Stone halkán nevetett.

– Rendben, te nyertél. Olvassuk el az életrajzot.

– Tetszeni fog – ígérte Cathy. – Elmegyek a könyvesboltba, és...

Hirtelen éles hang szakította félbe.

Stone megmarkolta a kagylót.

– Mi volt ez?

– Nem tudom. – Alig lehetett hallani a hangját a zajtól. – Azt hiszem, a tűzjelző. Tartsd a vonalat!

Kattanás hallatszott, aztán csend. Stone emlékeztette magát, hogy a lány egy zárt épület hetedik emeletén tartózkodik, és van biztonsági őr. Nem történhet semmi baja. Ennek ellenére szorongott.

Alig egy perccel később Cathy visszajött a telefonhoz.

– Nem tudom pontosan, hogy mi ez – közölte aggódva. A háttérben még mindig hallatszott az éles, sivító hang. – Nem tudtam telefonon elérni a biztonsági őröt, de a kapcsolótábla alapján a füstjelző lépett működésbe.

– Felhívtad a 911-et?

– Nem. Valószínűleg nincs semmi vész.

– Azonnal hívd őket! Inkább jöjjenek ki a tűzoltók hiába, mintsem történjék valami, és ne érkezzenek ki időben. Addig vonalban maradok.

– Nem hiszem...

– Cathy, ne késlekedj!

– Rendben. Egy másodperc.

Ezúttal tovább tartott, míg ismét a telefonhoz jött. A hangja hisztérikusan csengett:

– Stone, a folyosón sűrűn gomolyog a füst. A liftből jön. Nem tudom, mit tegyek.

A férfi halkan szitkozódott.

– Milyen messze van a tűzlétra?

– A folyosó másik végén, de el van zárva. Nincs hozzá kulcsom.

– A tűzlétra mindig megközelíthető kell hogy legyen.

– Igen, de az utóbbi hónapokban volt néhány betörés, és azóta éjszakára elzárják. A biztonsági őr éjjel többször is feljön, hogy rám nézzen. Eddig még nem volt gond.

– Minden rendben lesz – mondta Stone mély meggyőződéssel, noha egy csöppet sem volt nyugodt. – A tűzoltók mindjárt megérkeznek.

– Én félek.

Stone előrehajolt, mintha így közelebb lehetne a lányhoz.

– Tudom, de veled vagyok. Veled maradok, míg biztonságban nem leszel.

– Köszönöm. Tudom, hogy ostobaság, de... – Cathy lélegzet után kapott. – Atyaég, érzem a füstszagot! Bejön az ajtó alatt. Ki kell mennem innen!

Félelem szorította el Stone torkát. Félelem és kétségbeesés, mert semmit sem tehetett.

– Mondtad a tűzoltóknak, hol vagy?

– Igen.

– Akkor ki fognak hozni.

– Talán ki kellene mennem a folyosóra. Jaj, Stone, a füst egyre sűrűbb!

– Maradj nyugton! Hívd fel még egyszer a tűzoltókat! Mondd meg nekik, hogy be vagy zárva.

Itt várok.

– Rendben.

Egy örökkévalóságnak tűnő ideig csend volt. Aztán Cathy remegő hangon megszólalt:

– Úton vannak, de eltart egy darabig, míg ideérnek, és a tűz egyre inkább terjed. Rettenetesen félek.

– Tudom, édesem. De veled vagyok.

– Azt mondták... hogy tekerjek vizes törölközőt a fejem köré.

– Akkor tedd azt! Várok rád.

– Rendben.

Stone hallotta, amint a fejhallgató koppan az asztalon. Még soha életében nem érezte ilyen tehetetlennek magát. Megrázta a fejét. Ez nem igaz. Pontosan ilyen tehetetlennek érezte magát körülbelül három évvel ezelőtt. Akkor sem tehetett semmit, és ezért Evelyn meghalt.

Stone elhessegette a gondolatot, és Cathyre koncentrált. Fülelt, és végre meghallotta sietős lépteit.

– Lángokat látok! – sikoltotta a lány. – Most mit tegyek? Nem tudom...

Egy hangos robbanás szakította félbe.

– Cathy? Itt vagy?

Stone kiabálást hallott, és dörömbölést. Aztán teljes lett a csönd.

– Cathy! Cathy!

Semmi. Kattanás hallatszott, aztán a szaggatott foglalt jelzés.